

[Hartel.]

som er sket; men naar de skyldes Folk, som bestemt ikke i den Tid, da de var i Opposition, paa nogen som helst Maade har taget Hensyn til andre, maa disse Folk finde sig i, at Tingene bliver sagt, saaledes som de er. Og naar det ærede Medlem nu tror, at han ved at flytte om paa Brikkerne kan give det Udseende af, at det er mig, der har indledet dette, vil jeg anbefale ham at besinde sig og sunde sig og tænke om endnu en Gang.

Hans Pinstrup: Undervisningsministeren gik i sit Svar uden om det af mig rejste principielle Spørgsmaal om Gennemførelse af en Lovgivning til Værn og Sikring af Skolefriheden, som Ministeren Gang paa Gang har været inde paa. Jeg beklager meget, at Ministeren veg uden om den anførte Sags Hovedpunkt, fremdraget paa Baggrund af foreliggende Kendsgerninger, der ikke vil kunne omtvistes. Disse Kendsgerninger er for det første, at Betingelsen for Kommunalbestyrelsens Tilskud til Vedsted Friskole var, at Skolekommissionen fik Lov til at overvære Eksamen i Friskolen, ellers fik Skolen ikke en Øre. For det andet, at Sogneraadformanden, der tillige er Formand for Skolekommissionen, personlig mødte op for at forvise sig om, at disse Forældre i Friskolen nu ogsaa havde den fornødne Interesse for deres egne Børn, og om den af Ministeriet godkendte tilsynsførende — det var Stedets ansete Sognepræst — var Opgaven voksen. Det er Kendsgerningerne, som de foreligger, og som af mig er anført og betegnet som et Overgreb over for denne Forældrekræds og Ministerens tilsynsførende, da denne Handlemaade er i den mest afgørende Strid med alle Forudsætninger for Loven.

Naar Ministeren mener, at denne principielle Sag ikke burde have været rejst, er jeg ganske uenig med Ministeren, fordi denne Sag rækker langt ud over Mellemværendet mellem Vedsted Friskole og Kommunalbestyrelsen; den drejer sig om, hvorvidt Kravet, som det i sin Tid rejstes af vestjyske Bønder i Viborg Stænderforsamling, at danske Forældre skulde have Ret til og Mulighed for selv eller i Forening med andre at paatage sig deres Børns Undervisning, fortsat skal være raadende paa Undervisningens Omraade. Dette er denne Sags Kærne. Jeg tilstaar aabent, at jeg havde ventet, at Undervisningsministeren klart og fast vilde have optraadt som Værner heraf. Det skete imidlertid ikke, det blev kun til lidt Filosoperen efter Recepten: paa den ene Side og paa den anden Side, og en Udtalelse i

Almindelighed om rimelige økonomiske Vilkaar for denne Skoleform, der, som Ministeren udtalte, har betydet saa meget for hele Skolevæsenet i vort Land.

Paa saadanne Udtalelser kan intet positivt bygges. Ministerens Stilling har i dette Spørgsmaal hidtil kun været halve Løfter og Tilsagn. Denne Kendsgerning bør alle Tilhængere af Skolefrihed aabent se i Øjnene. Skal Skolefrihed sikres og Overgreb hindres, maa Befolkningen selv vaagent føre Kampen. Rettighederne, der er givet danske Forældre i den gældende Lovgivning, skal værnes og udbygges, men danske Forældre maa selv føre Kampen herfor og skal ikke stiltiende finde sig i Tilsidesættelse eller Overgreb.

Jeg beklager, ikke at kunne takke Undervisningsministeren for fast og klar Stillingtagen til det rejste principielle Spørgsmaal.

Anderledes er Forholdet over for den højtærede Forsvarsminister, hvis klare Besvarelse og Stillingtagen til de mange rejste Spørgsmaal i Forbindelse med de værnepligtige og Indkaldelserne der er al Anledning til at paaskønne. Jeg takker Ministeren for Forstaaelse og Imødekommenhed baade med Hensyn til de værnepligtiges Orlov og Frirejser og for Tilsagnet om nærmere Overvejelse af den bedst mulige Ordning af Forholdene for Kvarterværterne, saa at Ulemperne og Ulejligheden for disse bliver de mindst mulige.

Paa Baggrund af det store Landbomøde i Odense og dette Mødes Beslutning er der i Hovedstadspressen og af visse Partipolitikere givet Udtryk for megen Bekymring for Landbrugets og de enkelte Landbrugeres Umyndiggørelse, som man udtrykker det. Man kan spare sig sine Bekymringer og ogsaa de mange Formaninger og Advarsler til Landbrugets Mænd. Denne pludselige Om sorg og Bekymring for de Tusinder af kæmpende og haardt arbejdende Landbohjem vinder ikke længere Tiltro, dertil har de senere Aars Erfaringer været for bitre og alvorlige.

Man tror at kunne sætte Skel mellem Landbrugets Mænd og bilde den Landbruger, der har 6 Køer, ind, at han ikke har samme Interesse i at faa en lønnende Betaling for sit Smør som den Landbruger, der har 12 eller 20 Køer. Men det vil ikke lykkes. Alle Landbrugere inden for Mejerier og Slagterier er interesserede i det størst mulige Salg til lønnende Pris. Her vil intet Skel kunne trækkes, saa meget mindre som at opnaa dette er afgørende for en lønnende Betaling for alt det, der vokser paa den danske Jord,